

בְּלִחְדָּהָא כְּשָׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא, דְּנִרְמוּ מִיתָה לְנִרְמִייהוּ
 עַל דָּא וְהִנֵּה אִם אַתֶּם רוֹצִים לְדַעַת אֵת סוּד הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת אֲמוֹנָה וּבֹזֵה לְהִיאָחוּז בְּזוֹ
 הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת צִדֵּק, אִזְּ אֵין לָכֶם לְהִתְבּוֹנֵן בַּמַּלְכוּת בַּפְּנֵי עֲצֻמָּה בְּלֹא ז"א, כְּשָׂאָר בְּנֵי
 הָעוֹלָם שִׁגְרָמוּ לְעֲצֻמָּם מִיתָה בְּגַלְל זֶה, דִּהְיִינוּ כְּמוֹ אָדָם הָרֹאשׁוֹן שֶׁעֹזֵב אֶת עֵץ הַחַיִּים ז"א
 וְהוּא נִידָבֵק בְּאֵילָן הַמּוֹת שֶׁל הַמַּלְכוּת (רמ"ק). **אָבֵל** (שם) **הַבֵּיטוּ אֶל צוֹר**
חֲצֻבְתֶּם וְאֶל מַקְבַּת בּוֹר נִקְרָתֶם אֵלֹא ה'בֵּיטוּ אֶל צוֹר חֲצֻבְתֶּם וְאֶל
 מַקְבַּת בּוֹר נִקְרָתֶם, דִּהְיִינוּ שֶׁתִּבְיטוּ אֶל ז"א הַנִּקְרָא צוֹר יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּמֶּנּוּ חֲצֻבְתֶּם וְכֵן תִּבְיטוּ
 אֶל מַקְבַּת הַמַּלְכוּת שֶׁמִּסּוּדָה הַנִּקְרָא בּוֹר [קִיד] יֵצֵאתֶם.

אֵין רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקַּב"ה שִׁיחַטָא הָאָדָם וְאִח"כ הוּא יִקְרִיב קֶרֶבֶן לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹ
צוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת קֶרְבְּנִי לַחֲמִי
וְגו'. (בַּמִּדְבָּר כח) **כְּתִיב** וּבְכַדִּי לִבְאֵר אֶת סוּד קֶרֶבֶן הַתְּמִיד נִקְדִּים לִבְאֵר אֶת
 מִש"כ (שְׁמוּאֵל א טו) **הַחֲפִץ לִי בַּעֲלֹת וּזְבָחִים כְּשִׁמְעַ בְּקוֹל**
יְהוָה וְגו' [קטו]. לִית רַעוּתָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דִּיחֻב
 בַּר נֶשׁ, וְעַל חוֹבִיָּה יִקְרִיב קֶרֶבֶן וְהִנֵּה מִכָּאן אֲנִי לְמַדִּים שְׁאִין רְצוֹנוֹ
 שֶׁל הַקַּב"ה שִׁיחַטָא הָאָדָם וְאִח"כ הוּא יִקְרִיב קֶרֶבֶן לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹ. **אֵלֹא קֶרְבֵּן**
דְּאִיהוּ בְּלִי חוֹבָה, דָּא אִיהוּ קֶרְבֵּן שְׁלִים, וְאִקְרִי שְׁלָמִים

אור הרשב"י

[קִיד] דִּהְיִינוּ שִׁישׁ בִּיסוּדָה ה"ג מִבְּחִינַת יֵצֶחֶק שֶׁהוּא כַּמְנִין בּו"ר.
 [קטו] וּבִיָּאָר פֶּשֶׁט הַפֶּסֶק הוּא הַחֲפִץ לֵה' – וְכִי רְצוֹן ה' בַּעֲלֹת דוּמָה הִיא כְּרִצּוֹנוֹ לְשִׁמּוֹעַ
 בְּקוֹלוֹ הֲלֹא לֹא כֵן הִדְבֵּר כִּי הִנֵּה לְשִׁמּוֹעַ
 בְּקוֹלוֹ טוֹב בְּעֵינָיו יוֹתֵר מִזֹּבֵחַ וּלְהִקְשִׁיב דְּבָרוֹ
 טוֹבָה לְפָנָיו מִחֲלָב אֵילִים וּכְפַל הִדְבֵּר בִּמ"ש
 (מִצְוֹדוֹת).

הַלִּימוּד  הַיּוֹמִי

נִיתֵן לְהַקְדִּישׁ עִבּוֹר הַנִּצְחוֹת אוֹ לְרִפּוּאָה / הַצִּלָּחָה ט"ו 02-6249000

כי רק זה הקרבן שבא בנדבה בלא עוון כלל הוא הקרבן השלם לפני הקב"ה, שמשום כך הוא נקרא שלמים, וְקָרְבֵּן תָּמִיד אוֹף הָכִי, וְאֵף עַל גַּב דְּמִכְפָּר עַל חוֹבִין, וכן הוא סוד קרבן התמיד שנאמר בו ואמרת להם את קרבני לחמי וגו', שקרבן זה הוא קרבן שלם ואפילו שהוא מכפר על העוונות, [קטז] מכל מקום עיקר הקרבתו הוא לצורך הייחוד העליון ולעשות נחת רוח לפניו, אלא שרק ממילא הוא מכפר גם על העוונות (אור החמה)♦.

הבא להיטמא פותחין לו והבא להיטהר מסייעין בידו

רַבִּי אֲבָא פָתַח, (תהלים נא) וְזָבַח אֱלֹהִים רוּחַ נְשִׁבְרָה וְגו', רבי אבא פתח לבאר את מש"כ זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. הֵאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ, דְרַעוּתָא דְקִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לָא אֲתִרְעִי בְקָרְבֵּן דְּבִר נֶשׁ עַל חוֹבוֹי, אֶלָּא רוּחַ נְשִׁבְרָה, והנה את פסוק זה ביארו שאין רצונו של הקב"ה בקרבן האדם שהוא מביא אותו על עונו, אלא רצונו הוא ברוח השבורה ובתשובתו על עונו [קיז]. וְבִנִּי נָשָׂא לָא יְדַעִי מַאי

אור הרשב"י

[קיז] כדאיתא בתנא דבי אליהו רבה פרשה יח ומודיעין אותו שטובה רוח נמוכה ונפש שפלה יתיר מכל זבחים שבתורה, שנאמר זבחי אלהים רוח נשברה (תהלים נ"א י"ט), מיכן אמרו, אדם מקריב עולה שכר עולה בידו, מנחה שכר מנחה בידו, חטאת שכר חטאת בידו, אשם שכר אשם בידו, שלמים שכר שלמים בידו, אבל מי שדעתו שפלה

[קטז] כדאיתא במדרש במדבר רבה, פרשת פינחס פרשה כא סימן כא אמר רבי יהודה ב"ר סימון מעולם לא היה אדם בירושלים ובידו עון, כיצד תמיד של שחר מכפר על עבירות שבליילה ושל בין הערבים מכפר על עבירות שנעשו ביום, מ"מ לא לן אדם בירושלים ובידו עון שנאמר (ישעיה א) צדק ילין בה וגו'.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

קֹאמְרִי וְהִנֵּה בְנֵי הָאָדָם לֹא יוֹדְעִים מַה הֵם אוֹמְרִים בְּזֶה הַפֶּסוּק שֶׁל 'זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה', וְהֵכִי שְׁמַעְנָא מְבוֹעֵינָא קְדִישָׁא, דְּכַד אֲתִי בֶר נֶשׁ לְאַסְתֵּאבָּא בְּחוּבוֹי, אֲמַשִּׁיד עָלֶיהָ רוּחַ, מְסִטְרָא דְּמִסְאֲבָא, וְאַתְנָאִי עַל בֶּר נֶשׁ, וְשְׁלִיט עָלֶיהָ לְכָל רְעוּתָא וְאִמַּר רַבִּי אַבָּא כִּךְ שִׁמְעֵתִי מִהֶמְאֹר הַקְדוּשׁ רִשְׁבִּי, כִּי הִנֵּה הָאָדָם שָׁבָא לְהִיטְמָא בַּעֲוֹנוֹתָיו אַז הוּא מִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ רוּחַ טוֹמָאָה מִצַּד הַסֵּט"א, וְזֶה הַרוּחַ מִתְגַּאֵה עַל הָאָדָם וְהוּא שׁוֹלֵט עֲלָיו כְּרִצּוֹנוֹ. וְהָהוּא סִטְרָא מְסִאֲבָא, אֲתִנְפֹּר בְּחִילֶיהָ וְאַתְתִּקָּה, וְשְׁלִיט עָלֶיהָ לְרְעוּתֶיהָ וְאוֹתוֹ הַסֵּט"א הוּא מִתְגַּבֵּר בְּכוּחוֹ וְהוּא מִתְחַזֵּק וְשׁוֹלֵט עַל הָאָדָם כְּרִצּוֹנוֹ, וְעִי"ב הוּא מוֹסִיף לְהַחֲטִיאוֹ בְּסוּד עֲבִירָה גּוֹרֶרֶת עֲבִירָה (רמ"ק). אֲתִי בֶר נֶשׁ וְשְׁלִיט עָלֶיהָ לְאַתְדַּכָּאָה, מְדַכָּאִין לֶיהָ [קִיח] אִמְנֵם כֹּאשֶׁר הָאָדָם רוּצָה לְשַׁלֹּט עֲלָיו וְלִהְיֶטְהֵר מִטּוֹמָאָתוֹ אַז מִטְהַרִּים אוֹתוֹ.

קרבן המתקבל ברצון כשבתחילה מתחרט על מעשיו

בְּזִמְנָא דִּהְוָה בִּי מְקִדִּישָׁא קִיִּים, אֶקְרִיב קֶרְבָּנִיהָ וְהִנֵּה בְּזִמְנָא שְׁבִיחָה קִיִּים אַז הִיָּה הָאָדָם מְקִרִיב אֶת קֶרְבְּנוֹ עַל עֲוֹנוֹ, כָּל כְּפָרָה

אור הרשב"י

[קִיח] כְּדֹאִיתָא בְּשִׁבְתָּ דָּף קִד עֲמוּד א' דְּאִמַּר רִישׁ לְקִישׁ: מֵאִי דְכֹתִיב אִם לְלִצִּים הוּא יִלְיֵן וְלַעֲנוּיִם יִתֵּן חֵן, כֹּא לִיטְמָא – פּוֹתֵחִין לוֹ, כֹּא לִיטְהַר – מְסִייעִים אוֹתוֹ.

מַעֲלָה עֲלָיו הַכְּתוּב כֹּאִילוֹ הִקְרִיב כָּל זִבְחִים שְׁבִתוֹרָה, שְׁנֵאמַר זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה, זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה לֹא נֵאמַר, אֲלֵא זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבְּרָה.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

דִּילִיָּה תִלְיִיא עֲלֶיהָ, עַד דְּאַתְחָרַט, וְתִבֵּר לְהֵוָּא רוּחַ
מִנּוּ גְאוּתָא דִּילִיָּה, וּמֵאִיךְ לִיָּהּ וְהִנֵּה כָל סֹדֵר כִּפְרָתוֹ הוּא הִיָּה תְלוּי
עֲלֵיו עַד שְׁהוּא הִיָּה מִתְחַרֵּט בְּאֵמֶת עַל עוֹוֹנוֹ, וְהוּא הִיָּה מִשְׁבֵּר אֶת כַּח רוּחַ הַסֵּט"א שְׂבָאָה
מִתּוֹךְ הַגְּאוּוֹה שְׁלוֹ בְּכַדִּי לְהַשְׁפִּיל אוֹתוֹ [קִיט]. וְדָא הוּא תִבְּרִי, דְּהֵוָּא
דִּרְגָא דְּמִסְאָבָא וְזֶה הִיָּה הַשְׁבִּירָה וְהַכְנָעָה שֶׁל אוֹתָהּ מִדְּרַגַּת הַטּוֹמָאָה שֶׁל
הַסֵּט"א. וְכֵד אֶתְבֵּר הֵוָּא רוּחַ מִסְאָבָא, וְקָרִיב קָרְבָּנִיהָ,
דָּא אִיהוּ דְּאַתְקַבֵּל בְּרַעְיָא בְּדָקָא יָאוּת וְכַאֲשֶׁר הוּא הִיָּה מִשְׁבֵּר
אֶת אוֹתוֹ רוּחַ הַסֵּט"א וְהוּא הִיָּה מִקְרִיב אֶת קָרְבָּנוֹ אִזְ קָרְבָּנוֹ הִיָּה מִתְקַבֵּל לְרַצּוֹן לִפְנֵי הַקֵּב"ה
כְּרַאוּי לְהִיּוֹת.

אור הרשב"י

להעלות ה' תתאה להקימה מנפילתה שנפלה
אל החיצוני' שהוא סוד גלות השכינה
כמארו"ל גלו לאדום שכינה עמהם דהיינו
כשהאדם עושה מעשה אדום מוריד וממשיך
לשם בחי' וניצוץ אלהות המחיה את נר"נ
שלו המלוכשים בו בנפש הבהמית מהקליפה
שבלבו שבחלל השמאלי המולכת בו בעורו
רשע ומושלת בעיר קמנה שלו ונר"נ כבושי'
בגולה אצלה וכשנשבר לבו בקרבו ונשברה
רוח הטומאה וס"א ויתפרדו בו' היא קמה
מנפילתה וגם נצבה.

[קִיט] ובענין זה איתא בתניא ליקוטי אמרים
פרק יז וז"ל: כי באמת אי אפשר לרשעים
להתחיל לעבוד ה' בלי שיעשו תשובה על
העבר תחלה לשבר הקליפו' שהם מסך
מבדיל ומחיצה של ברזל המפסקת בינם
לאביהם שבשמים ע"י שבירת לבו ומרירת
נפשו על הטאיו כמ"ש בזהר על פסוק וּבְחֵי
אלהים רוח נשברה לב נשבר וגו' שע"י לב
נשבר נשברה רוח הטומאה דס"א (ע"ש פ')
פינחס ד' ר"מ ופ' ויקרא ד' ה' וד' ה' ע"א
ובפ' הרמ"ז שם) והיא בחי' תשובה תתאה

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000